

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/38/2019
Identifikačné číslo spisu: 7014200854
Dátum vydania rozhodnutia: 02.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Příbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7014200854.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): A. C. H., bytom R. XXX, F., J. - Y, Č. K., zastúpeného Prosmán a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: Colný úrad Košice, so sídlom Komenského 39/A, Košice, o preskúmanie zákonnosti oznámenia žalovaného č. 1095631/1/308797/2014 zo 4. júla 2014, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6S/91/2014 z 28. februára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6S/91/2014 z 28. februára 2019 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp.zn. 6S/91/2014 z 28.02.2019 žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti oznámenia žalovaného č. 1095631/1/308797/2014 zo 04.07.2014 podľa § 98 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odmietol a o náhrade konania rozhodol podľa § 170 písm. a/ SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že žalobou napadnutým oznámením žalovaný, reagujúc na návrh žalobcu na zastavenie exekučného konania na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001, tomuto návrhu nevyhovel.

3. Rozsudkom č. k. 6S/91/2014-47 z 05.05.2016 krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu žalobcu zamietol. Na kasačnú sťažnosť žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní súdneho a administratívneho spisu, posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, dospel k záveru, že krajský súd nereagoval na právnu argumentáciu žalovaného a nevysporiadal sa s jeho námietkou uvedenou v písomnom vyjadrení zo 17.09.2014, že žalobou napadnuté oznámenie žalovaného nie je rozhodnutím, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických osôb. Preto Najvyšší

súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 5Sžf/58/2016 z 28.03.2018 zrušil rozsudok krajského súdu č.k. 6S/91/2014-47 z 05.05.2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajskému súdu uložil odstrániť vytýkané nedostatky a vysporiadať sa so žalobnými námietkami žalobcu.

4. Krajský súd poukázal na to, že správne súdnictvo je založené na generálnej klauzule vyjadrenej v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Správny súdny poriadok však negatívnou enumeráciou v § 7 SSP (pred 01.07.2016 v § 248 OSP) kvantitatívne zužuje rozsah rozhodnutí správnych orgánov podliehajúcich súdnemu prieskumu. Po preskúmaní obsahu žaloby krajský súd skonštatoval, že žalobca v podanej žalobe neuviedol, akým konkrétnym spôsobom mohli byť napadnutým oznámením žalovaného jeho subjektívne práva priamo dotknuté. V tejto súvislosti krajský súd dodal, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov je potrebné mať na zreteli aj charakter napádaného rozhodnutia alebo opatrenia, a teda či rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré bolo vydané v správnom konaní zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb alebo sa priamo dotýka práv, právom chránených záujmov alebo povinností fyzických alebo právnických osôb, po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov ako sú napr. odvolanie a rozklad.

5. Podľa názoru krajského súdu napadnuté oznámenie žalovaného nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho prieskumu, ale v prvom rade je správou, ktorou žalovaný len zhrnul doteraz známy skutkový a právny stav veci žalobcu, keďže na toto oznámenie sa nevzťahuje ani požiadavka formálnych náležitostí rozhodnutia podľa Správneho poriadku, resp. osobitného predpisu. Závery tohto oznámenia nie sú také, že by nimi bolo alebo mohlo byť zasiahnuté do práv, právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu konkrétnym spôsobom, pretože po vydaní predmetného oznámenia zostali práva a povinnosti žalobcu rovnaké ako pred jeho vydaním, pričom žalobca ani nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

6. Z administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 rozhodol o colnom dlhu podľa § 196 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 colného zákona č. 180/1996 Z.z., ktorý vznikol prepustením tovaru podliehajúceho dovoznému clu do voľného obehu. Dlužníkovi - fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie A. C. H. - H., P. XX, F. podľa § 220 ods. 4 v spojení s § 196 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 colného zákona oznámil sumu colného dlhu vo výške 2 633 753,- Sk s tým, že vzniknutý rozdiel colného dlhu je dlžník povinný uhradiť do 10 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na účet žalovaného. Podaním č. 48186/2005-5631 z 12.12.2005 žalovaný požiadal Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky v Bratislave o vymáhanie pohľadávky voči dlžníkovi A. C. H. - H., bytom O. XXXX/XX, F.. Pohľadávka vznikla na základe rozhodnutia Colného úradu Košice o dovymeraní colného dlhu č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001. Keďže žalobca proti tomuto rozhodnutiu odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, o čom bol riadne poučený v rozhodnutí, nepodal, nadobudlo rozhodnutie vykonateľnosť dňa 14.05.2001 a právoplatnosť dňa 18.05.2001, pretože toto rozhodnutie v zmysle § 272 ods. 1 colného zákona nemalo odkladný účinok. Exekučný titul sa teda stal vykonateľným a tým boli splnené podmienky pre vymáhanie pohľadávky upravené v zákone č. 446/2002 Z.z.

7. Krajský súd na základe uvedeného zistenia, riadiac sa právnym názorom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/58/2016 z 28.03.2018, reagujúc na právnu argumentáciu žalovaného uvedenú v písomnom vyjadrení zo 17.09.2014, skonštatoval, že žalobca nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky (proti rozhodnutiu Colného úradu Košice o dovymeraní colného dlhu č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001), ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, a súčasne skonštatoval, že oznámenie žalovaného č. 1095631/1/308797/2014 zo 04.07.2014 nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho prieskumu a navyše žalobca v podanej žalobe ani neuviedol, akým konkrétnym spôsobom mohlo byť predmetným oznámením žalovaného jeho subjektívne právo priamo dotknuté, pričom uvedenie tohto tvrdenia je povinnosťou (povinnosť tvrdenia), ktorú má žalobca uviesť v správnej žalobe, či už podľa § 247 ods. 1 OSP alebo podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, a preto považoval krajský súd žalobu žalobcu za neprípustnú v

zmysle § 7 písm. a/ veta pred bodkočiarkou SSP (obdobná ale užšie vymedzená úprava bola v § 247 ods. 2 OSP s inými právnymi následkami) a § 7 písm. b/ SSP.

8. K žalobným námietkam žalobcu, že rozhodnutie, ktoré bolo bez uvedenia identifikačného čísla povinnej osoby a raz sa v ňom uvádza fyzická osoba oprávnená na podnikanie a raz s.r.o., a ktoré uvádza adresu, ktorá je k osobe žalobcu absolútne nevýznamná, nie je možné považovať za jednoznačne identifikovateľné voči povinnej osobe, krajský súd, riadiac sa názorom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/58/2016 z 28.03.2018, pre úplnosť uviedol, že v rozhodnutí č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 bol ako dlžník označený subjekt - A. C. H. - H, P. XX, XXX XX F.. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že miestom podnikania tohto subjektu bola adresa P. XX, XXX XX F. - R., a to od vzniku oprávnenia na podnikateľskú činnosť (30.09.1992) až do ukončenia podnikateľskej činnosti (dňa 27.05.1998). Z uvedeného dôvodu túto žalobnú námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú.

9. Pokiaľ išlo o žalobnú námietku žalobcu, spočívajúcu v tvrdení, že neuvedenie IČO, ako jedného z identifikačných znakov, je takým nedostatkom, ktorý absolútne znemožní identifikáciu určitého subjektu, krajský súd uviedol, že sa jedná o formálny nedostatok, ktorý na identifikáciu dlžníka nemôže nič zmeniť, pretože zo zvyšného obsahu uvedeného rozhodnutia je jeho identifikácia zrejma. Okrem toho zánik živnostenského oprávnenia nezavaruje žalobcu záväzkov, ktoré vznikli z dovtedajšej jeho podnikateľskej činnosti, a na jeho postavenie v exekučnom daňovom konaní nemá žiadny vplyv ani skutočnosť, či v exekučnom konaní je označený ako podnikateľ alebo nepodnikateľ, keďže v jeho prípade ide o totožnú fyzickú osobu.

10. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca ako sťažovateľ prostredníctvom advokáta v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP a navrhol, aby kasačný súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby uznesenie krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

11. V dôvodoch uviedol, že krajský súd sa nedržal pokynu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dôsledne preskúmať napadnuté oznámenie žalovaného a bez akejkoľvek úvahy a hlbšieho rozboru sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že napadnuté oznámenie nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho prieskumu a tiež bližšie nerozvedol a neuviedol ani zákonné ustanovenia, v zmysle ktorých nie je nutné v daňovom exekučnom konaní na návrh účastníka konania vydať rozhodnutie. Absenciu odôvodnenia záveru krajského súdu považuje žalobca za vadu, ktorá má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu a zakladá dôvod na jeho zrušenie.

12. Žalobca opakovane namietal, že v preskúmvanej veci neboli splnené zákonné podmienky na začatie exekučného konania, a to existencia exekučného titulu, nakoľko rozhodnutie, ktoré je žalovaným považované za exekučný titul nie je jednoznačne identifikované ako rozhodnutie voči žalobcovi. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že v preskúmvanej veci nedošlo k zásahu do subjektívnych práv a povinností a právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu. Uviedol, že výkon rozhodnutia je jedným z najzávažnejších zásahov do subjektívnych práv a právom chránených záujmov. K tomu, že nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky žalobca s poukazom na čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uviedol, že je možné a contrario konštatovať, že aj neuplatnenie si svojho práva nesmie nikomu spôsobiť ujmu.

13. Krajský súd sa podľa žalobcu nevysporiadal so žalobnými námietkami, ktoré odkazovali na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-233/08. V tejto súvislosti uviedol, že Súdny dvor Európskej únie požaduje doručenie exekučného titulu, ale aby mohlo byť považované doručenie za právne perfektné, musí byť rozhodnutie identifikovateľné voči osobe, ktorej má byť doručované. Opätovne namietal, že rozhodnutie, ktoré bolo bez uvedenia identifikačného čísla povinnej osoby a raz sa v ňom uvádza fyzická osoba oprávnená na podnikanie a raz s.r.o., a ktoré uvádza adresu, ktorá je k osobe žalobcu absolútne nevýznamná, nie je možné považovať za jednoznačne identifikovateľné voči

povinnej osobe. Žalovaný teda nemohol vydať jednoznačné a nezameniteľné rozhodnutie voči žalobcovi v roku 2001 s uvedením adresy, ktorá v čase vydania rozhodnutia neexistovala. Povinný uvedený v exekučnom titule nie je jednoznačne identifikovateľný so žalobcom. Žalobca tiež namietal, že v spise neexistuje dôkaz, že mu exekučný titul bol doručený. Tvrdil, že s rozhodnutím sa oboznámil až v marci roku 2006 na Colnom úrade Košice, kedy požiadal o nahliadnutie do spisu a o vyhotovenie kópie rozhodnutia. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že vo veci sa vedie konanie aj v systéme správneho súdnictva v Českej republike, poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Prahe č.j. 47 Af 3/2013-157 z 01.12.2015.

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu uviedol, že žalobca opätovne spochybňuje zákonnosť rozhodnutia colného úradu č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 o dovymeraní colného dlhu, pričom toto rozhodnutie nenapadol riadnym opravným prostriedkom, v dôsledku čoho toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Podľa názoru žalovaného nie je v moci účastníka konania považovať akékoľvek svoje podanie doručené súdu za opravný prostriedok proti právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu colného úradu č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001, najmä ak od právoplatnosti a vykonateľnosti uplynulo 15 rokov, už len z hľadiska princípu právnej istoty. V tomto prípade podľa žalovaného spočíva právna istota v tom, že po vyčerpaní resp. z vlastnej viny nevyčerpaní všetkých zo zákona možných opravných prostriedkov, ktoré zákonodarca podmieňuje dodržaním zákonných lehôt, v ktorých môžu byť podané, je možné právoplatné a vykonateľné rozhodnutie považovať za riadny exekučný titul.

15. K spochybneniu doručenia rozhodnutia colného úradu o dovymeraní colného dlhu žalobcovi žalovaný uviedol, že toto rozhodnutie bolo doručené žalobcovi prostredníctvom Colného úradu Praha V osobne, pričom žalobca potvrdil prevzatie predmetného rozhodnutia dňa 03.05.2001 svojím podpisom a jeho totožnosť bola overená na základe cestovného dokladu. Fotokópia dokladu o doručení tvorí prílohu vyjadrenia žalovaného.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a ods. 2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

17. Predmetom kasačného konania bolo uznesenie, ktorým krajský súd podľa § 98 ods. 1 písm. g/ SSP odmietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti oznámenia žalovaného č. 1095631/1/308797/2014 zo 04.07.2014. Žalobu žalobcu považoval krajský súd za neprípustnú v zmysle § 7 písm. a/ veta pred bodkočiarkou SSP a § 7 písm. b/ SSP. Krajský súd skonštatoval, že žalobca nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky proti rozhodnutiu Colného úradu Košice o dovymeraní colného dlhu č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, a že napadnuté oznámenie žalovaného č. 1095631/1/308797/2014 zo 04.07.2014 nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho prieskumu, pričom žalobca v podanej žalobe ani neuviedol, akým konkrétnym spôsobom predmetným oznámením žalovaného mohlo byť jeho subjektívne právo priamo dotknuté.

18. Žalobou napadnutým oznámením žalovaný reagoval na návrh žalobcu na zastavenie daňového exekučného konania, vedeného na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001. Žalovaný sa vyjadril k námietkam žalobcu voči rozhodnutiu Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 a zároveň uviedol, že o vymáhanie dotknutej pohľadávky požiadal Colnú správu Českej republiky. Mal za to, že splnil všetky podmienky, ktoré vyžaduje zákon o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok, keď požiadal o vymáhanie pohľadávky, ktorá vznikla na základe rozhodnutia, ktoré bolo riadne doručené, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, čím sa stalo exekučným titulom pre začatie exekučného konania.

19. Z administratívneho spisu kasačný súd zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 rozhodol podľa § 220 ods. 4 v spojení s § 196 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 zákona č. 180/1996 Z. z. colný zákon o dovymeraní colného dlhu dlžníkovi A.. C. H. H., P. XX, XXX XX F. v sume 2 633

753,- Sk. V zmysle vyznačenej doložky toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.05.2001 a vykonateľnosť dňa 14.05.2001.

20. Listom z 12.12.2005 požiadal žalovaný Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky o zabezpečenie vymáhania pohľadávky na podklade rozhodnutia žalovaného č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 v Českej republike v zmysle zákona č. 446/2002 Z.z. o vzájomnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok.

21. Colný úrad Praha D1 výzvou č. V/899/06-1768-021 z 24.01.2006 podľa § 73 ods. 1 zákona č. 337/1992 Sb. o správe daní a poplatkov (ďalej len „zákon č. 337/1992 Sb.“) vyzval žalobcu na zaplatenie nedoplatku podľa rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 s tým, že v prípade, ak v stanovenej lehote tejto výzve nevyhoví, bude nedoplatok vymáhaný exekúciou podľa § 73 ods. 3 a 6 zákona č. 337/1992 Sb. Dňa 13.11.2009 vydal Colný úrad Praha D1 upomienku o nezaplatení nedoplatku podľa rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001, v ktorej upozornil žalobcu na jeho dlh a vyzval ho na uhradenie dlžnej sumy.

22. Žalobca v kasačnej sťažnosti uviedol, že vo veci sa vedie konanie aj v systéme správneho súdnictva v Českej republike, poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Prahe č.j. 47 Af 3/2013-157 z 01.12.2015. Z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. j. 10 Afs 277/2015-114 z 11.05.2016 vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na Krajskom súde v Prahe domáhal ochrany pred nezákonným zásahom žalovaného (Colný úrad pre Stredočeský kraj) spočívajúceho vo vymáhaní finančných pohľadávok na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001. Krajský súd v Prahe rozsudkom č.j. 47 Af 3/2013-157 z 01.12.2015, na ktorý poukázal žalobca v kasačnej sťažnosti, žalobu žalobcu zamietol. Najvyšší správny súd Českej republiky rozsudkom č.j. 10 Afs 277/2015-114 z 11.05.2016 rozsudok Krajského súdu v Prahe č.j. 47 Af 3/2013-157 z 01.12.2015 zrušil a žalobu odmietol. Z odôvodnenia predmetného rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky vyplýva, že dňa 21.12.2005 požiadala slovenská strana Generálne riaditeľstvo ciel o vymáhanie pohľadávky na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 voči žalobcovi a žalovaný Colný úrad pre Stredočeský kraj medziasom vydal exekučný príkaz, ktorým nariadil daňovú exekúciu zrážkami zo mzdy a iných príjmov žalobcu.

23. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 7 SSP správne sudy nepreskúmajú

a) právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená,

b) správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, ak tento zákon neustanovuje inak,

c) všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak,

d) súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc súdu v civilnom procese,

- e) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania,
- f) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania, podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti; to neplatí na rozhodnutia a opatrenia v sociálnych veciach,
- g) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti fyzickej osobe a právnickej osobe, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- h) rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

26. Podľa § 61 ods. 1 zákona č. 199/2004 Z.z. ak colný dlh, pokuty a iné platby vymerané a uložené podľa colných predpisov neboli v lehote splatnosti uhradené, colný úrad môže začať nedoplatok vymáhať v colnom exekučnom konaní.

27. Podľa § 61 ods. 2 zákona č. 199/2004 Z.z. colné exekučné konanie je konanie colného úradu, v ktorom sa vymáha colný dlh, pokuty a iné platby. Na vymáhanie podľa odseku 1 a na úkony súvisiace s vymáhaním sa primerane použije osobitný predpis (zákon č. 563/2009 Z.z.).

28. Podľa § 90 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Dňom vydania rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania správcom dane je toto rozhodnutie právoplatné a nie sú proti nemu prípustné opravné prostriedky.

29. Podľa § 96 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. správca dane daňové exekučné konanie zastaví rozhodnutím, ak

- a) exekučný titul bol zrušený,
- b) exekučný titul sa nestal vykonateľným,
- c) bolo preukázané, že k predmetu daňovej exekúcie má vlastnícke právo iná osoba,
- d) predmet daňovej exekúcie nepodlieha daňovej exekúcii,
- e) právo vymáhať daňový nedoplatok je premlčané a daňový dlžník vzniesol námietku premlčania tohto práva alebo právo na vymáhanie daňového nedoplatku zaniklo,
- f) daňový nedoplatok bol vyrovnaný,
- g) je iný dôvod, pre ktorý nie je možné v daňovom exekučnom konaní pokračovať.

30. Daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania (§ 90 ods. 1 Daňového poriadku). Správca dane daňové exekučné konanie zastaví rozhodnutím, ak nastane niektorý z dôvodov podľa § 96 ods. 1 písm. a/ až g/ Daňového poriadku.

31. Kasačný súd mal z administratívneho spisu za preukázané, že o zabezpečenie vymáhania pohľadávky voči žalobcovi v Českej republike na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 požiadal žalovaný listom z 12.12.2005 Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako príslušný orgán Slovenskej republiky v zmysle § 2 písm. e/ zákona č. 446/2002 Z.z. o vzájomnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok a § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 240/2001 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve. Podľa obsahu administratívneho spisu je daňové exekučné konanie na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 vedené príslušným orgánom Českej republiky. Uvedené vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č.j. 10 Afs 277/2015-114 z 11.05.2016. V tejto súvislosti poukazuje kasačný súd aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/216/2013-46 zo 16.04.2014, ktorým krajský súd podľa § 250t ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému Colnému úradu Košice vydať rozhodnutie v zmysle § 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. vo veci návrhu žalobcu z 22.02.2013 na zastavenie exekučného konania vedeného na

podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001. Krajský súd mal za preukázané, že predmetné daňové exekučné konanie je vedené orgánmi Colnej správy v Českej republike, z ktorého dôvodu dospel k záveru, že nakoľko žalovaný daňové exekučné konanie nezačal, nemohol ani rozhodnúť o návrhu žalobcu na zastavenie daňového exekučného konania formou rozhodnutia podľa § 96 ods. 1 a § 63 zákona č. 563/2009 Z.z.

32. Správny súdny poriadok v prípade rozhodnutí a opatrení orgánov verejnej správy vyžaduje na ich prieskum správnym súdom splnenie podmienky, že musí ísť o také rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ktorým bola fyzická alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

33. Správne súdnictvo je založené na princípe generálnej klauzuly, čo znamená, že súdnemu prieskumu zákonnosti podliehajú v zásade všetky rozhodnutia alebo opatrenia vydané orgánmi verejnej správy s výnimkou tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. Rozsah právomoci pri preskúmaní správnych rozhodnutí je teda obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne súdy nepreskúmajú. Rozhodnutia, ktoré správne súdy nepreskúmajú sú taxatívne vymedzené v ustanovení § 7 Správneho súdneho poriadku.

34. Aj po nadobudnutí účinnosti Správneho súdneho poriadku teda naďalej platí, že v systéme správneho súdnictva vychádza právna úprava prístupu k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby z princípu generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje.

35. Občiansky súdny poriadok upravoval právomoc správneho súdu vymedzením rozhodnutí správnych orgánov vylúčených zo súdneho preskúmania podobne ako Správny súdny poriadok, aj keď právna úprava správnych aktov, ktorých súdny prieskum sa nepripúšťa, je v Správnom súdnom poriadku stanovená podrobnejšie. Oba procesné predpisy však nepripúšťajú súdne preskúmanie rozhodnutí alebo opatrení orgánov verejnej správy procesnej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania (§ 248 písm. a/ OSP, § 7 písm. e/ SSP).

36. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy je vždy ich spôsobilosť zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov alebo povinností subjektov, ktorým sú určené. Súdnemu preskúmaniu preto podliehajú aj také správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nespĺňajú formálne náležitosti rozhodnutia, za predpokladu, že sa nimi právne záväzným spôsobom (bez možnosti nápravy prostredníctvom riadnych opravných prostriedkov) zakladajú, menia alebo rušia práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa ich priamo dotýkajú.

37. Kasačný súd sa však stotožnil s názorom krajského súdu, že napadnuté oznámenie žalovaného požiadavky pre prípustnosť súdneho preskúmania v správnom súdnictve nespĺňa, a ako také nepodlieha súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože nepredstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Ako už bolo vyššie uvedené daňové exekučné konanie na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 je vedené príslušným orgánom Českej republiky a žalobca ako dlžník má v rámci tohto konania možnosť využiť obranu prostredníctvom návrhu na zastavenie exekúcie podľa platných právnych predpisov Českej republiky. A teda ak žalovaný daňové exekučné konanie na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 nezačal v zmysle § 90 ods. 1 Daňového poriadku, potom žalobou napadnuté oznámenie žalovaného nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel kasačný súd k záveru, že žaloba žalobcu smeruje proti aktu orgánu verejnej správy, ktorý je procesnej povahy, a ktorý nemal za následok ujmu na

subjektívnych právach žalobcu, z ktorého dôvodu súdnemu prieskumu podľa § 7 písm. e/ SSP nepodlieha. A teda postup krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu uznesením podľa § 98 ods. 1 písm. g/ SSP ako neprípustnú odmietol, bol v súlade so zákonom.

39. Pokiaľ námietky žalobcu smerovali proti rozhodnutiu Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 o dovymeraní colného dlhu, kasačný súd uvádza, že toto rozhodnutie nie je predmetom súdneho prieskumu v prejednávanej veci. Uvedené rozhodnutie je samostatným výsledkom administratívneho konania, je rozhodnutím vo veci samej, z ktorého dôvodu má povahu spôsobilého samostatného predmetu súdneho prieskumu. Na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia platil osobitný postup, ktorý ale žalobca nevyužil a nebránil sa proti nemu dokonca ani podaním riadneho opravného prostriedku (odvolania). Rozhodnutie Colného úradu Košice č. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 mal žalobca možnosť namietat' v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, čo však nevyužil, prípadne pri uplatnení niektorého z mimoriadnych opravných prostriedkov. Žalobca nepodal ani žalobu na preskúmanie predmetného rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V tejto veci nebol žalobca úspešný ani s návrhom na zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania na Colnom riaditeľstve Slovenskej republiky, ktoré mu oznámilo, že uvedené rozhodnutie mimo odvolacieho konania už nemožno zrušiť, ani zmeniť, pretože uplynula trojročná prekluzívna lehota od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobca nebol úspešný ani s podávaním podnetov na Krajskú prokuratúru v Košiciach a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, pretože ani v jednom prípade prokurátor nepodal protest.

40. Z uvedených dôvodov kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

41. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi (žalobcovi), ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo neboli splnené podmienky podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.